

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12 50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συνδρομητής α δεν προπληρώνει την συνδρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μα, διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις έπαρχίες σ' όλα τα πραχτορεία των Έφημερίδων.

ΕΥΠΝΑ ΡΩΜΙΕ

ΛΥΚΟΙ

Όπως πέφτουνε λύκοι ξαφνικά μερικές κακοροϊζικές χρονιές μέσα στην άγρια βαρυνχειμωνιά και ρημάζουνται τα πρόβατα των χωρικών και οι τσοπαναρχαίοι στρίνουν πόλεμο με τάγρια κ' αίμοδορικά τοῦτα θεριά και είναι σέ απελπισία από την καταστροφή που παθίνουν, το ίδιο τα στερνά τοῦτα χρόνια πέφτουνε άλλης λογής λύκοι ανάμεσό μας, άνθρωπο-λύκοι, από τα σπλάχνα μας τα ίδια βγαλμένοι, από τὰ δέρφια μας τα ίδια, που έρχονται όχι να μάς ξεσκίσουνε τη σάρκα και να μάς ρουφήξουνε το αίμα, μα να πνίξουνε τη χαρά της ζωής, που αξίζει να ζει κανένας, να μάς άφανίσουνε την απόλαψη της όμορφιάς, να μάς απομακρύνουνε κάθε πνευματική βλάστηση που είναι θροφή και ανατροφή ενός δλάκαιρου λαού.

Και πώς καλήτερα να τους παρομοιάσει κανένας αυτούς παρά με τους λύκους; Για να νοιώσει κάθε Ρωμιός τον κίνδυνο που τον τριγυρίζει, να ξυπνήσει και να καταλάβει το χρέος, το χρέος που έχουμε όλοι μας να κυνηγήσουμε και να πολεμή-

σουμε τους άλλοειώτικους αυτούς λύκους για να γλυτώσουμε και να λευτερωθούμε. Και γιατί δεν είναι φανεροί και το χειρότερο είναι ότι όλοι τους αυτοί φοράνε τη μάσκα του έθνοσωτήρα και αυτό που κάμουνε το κάμουνε για να υπηρετήσουνε τάχα την Πατρίδα και πάντα από πλανεμένη ιδέα φαντάζονται πως δουλεύουνε και για το μεγαλείο της. Δε βλέπουνε πως ο σχολαστικισμός πάει να μάς χαντακώσει, δε σκέφτονται πως ή φυλή που πρέπει να ζήσει δε μπορεί να είναι μόνο παπαγάλος, περίγελο του κόσμου και για το χατήρι τους, να σερόνιαστε στον κόσμο σαν καταραμένοι, σά βρωκολαχισμένοι με τα σγουλίκια του τάφου στο στόμα αντίς τη φυσική μας γλώσσα και μιλιά, σά φαντάσματα τέλος πάντων βουδά και χαζά μέσα σ' ένα απέραντο νεκροταφείο.

Μα αυτό δε θα γίνει ποτέ. Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Αν τρομάζει κανένας κι αν Ολίθεται κι αν βλαστημάει κι αν βρίζει κι αν καττριέται για τους λύκους αυτούς του σχολαστικισμού, είναι που ακόμα δεν τους δοκήθηκε ο κόσμος, και δεν έσηκώθηκε στο πόδι έναντίο τους και τους άφίνει σαν ή πολιτεία μας και ή κοινωνία μας να μην είτανε άλλο πνρά ένα λυκάλωνα. Χορεύουνε κι άλωνίζουμε οι λύκοι τοῦτοι κάνουν και τη δουλίτσα τους σκεδόν ανεμπόδια. Κι ο κόσμος γύρω τους μήτε υποψιάζεται την καταστροφή του, σά να κοιμάται ξένοιαστος. Βούκινο νο χρειάζεται κανένας, τρόμπα μαρίνα, να τους ζωνάξει μ' όλη τη δύναμη της φωνής του και της ψυχής του. Εύπνα Ρωμιέ! Εύπνα. ! Έ, σαν ξυπνήσεις τέλειωσε. Το χρέος σου το ξέρεις δίχως να στο πει κανένας. Εύπνα μοναχά.

Θά σάς μιλήσω τώρα άπάνω σε μιάν αληθινήν ιστορία για λύκους, για τους άλλους λύκους τους κρυφούς.

Έδω και κάμποσα χρόνια στο Τατόι, που έχει ο βασιλιάς μας το έξοχικό του παλάτι, είχανε πιάσει μια λύκαινα και την είχανε κλείσει σ' ένα σιδερένιο κλουδί.

Τα βασιλόπουλα που είτανε ακόμα μικρά παιδιά και δεν είχανε ιδεί με τα μάτια τους ζωντανό λύκο, μέλις το μάθανε ξετρελλαθήκανε και δε βλέπανε την ώρα νάρθει να πάνε στο Τατόι.

Είχε άρχισει το καλοκαίρι, μπαίνοντας ο Μάρτης, που ο βασιλιάς έδωσε την άδεια στα βασιλόπουλα να πάνε στο Τατόι για λίγες μέρες κ' έτσι να δοῦνε και τη λύκαινα μέσα στο σιδερένιο κλουδί. Ο Μάρτης όμως πολλές φορές δε χωρατεύει κ' έχει

πού στὸ δείχνει τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀνοιξίης τοῦ φέρνει τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα. Ἔτσι τὴν πάθανε τὰ βασιλόπουλα στὸ Τατόι πού πήγανε. Τὴ δεύτερη μέρα τοὺς ἔπιασε χειμῶνας ἀληθινὸς καὶ χιόνια. Μὰ μὲ ὅλο τὸ κρύο τὰ βασιλόπουλα δὲ χορταίνανε τὴ λύκαινα νὰ στέκουνε καὶ νὰ τὴ βλέπουνε ἀπόξω ἀπ' τὸ σιδερένιο τῆς κλουβί.

Ἔχανε ξεθαρρέψει νὰ τὴν κοιτάζουνε, στοὺς σάλτους ποῦκανε δὲν τρομάζανε καὶ μάλιστα εἶχανε ἀρχίσει νὰ τὴν πειράζουνε. Ἐχωναν ξύλα μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ τὴν κεντούσανε καὶ τὴν τσιγκλάγανε καὶ τῆς πετούσανε πετροῦλες, γιὰ νὰ τὴν κάμουνε περσότερο χάζι σὰν ἀγρίευε. Ἡ λύκαινα τώρα πιά στὰ πειράγματά τοὺς ἀρχισε νὰ ρυάζεται θονατὰ καὶ τρομερά, μὰ τὰ βασιλόπουλα ποῦ νὰ σταματήσουνε καὶ ποῦ νὰκούσουνε κανένα. Τὸ τρίνο βράδυ ποῦ τὸ κρύο εἶτανε τσουχτερό κι ἀρχισε νὰ χιονίζει κιόλας, ἐνῶ τὰ βασιλόπουλα κοιμόντουσαν στὰ ζεστά τοὺς κρεβατάκια μέσα στὸ παλάτι ἀπόξω ἢ λύκαινα οὔρλιαζε ἀδιάκοπα καὶ τρομαχτικά.

Τὸ πρωὶ τὸ Τατόι εἶτανε ἀλλοιώτικο. Σὰ Γενάρητος σωστός· ὁ ἥλιος δὲ φαινότανε μέσα στὸ σταχταδερὸ οὐρανὸ κι ὅλα γύρω σκεπασμένα ἀπὸ χιόνια. Μὰ μέσα στὰ γριόδορα ποῦ φυσοῦσε ἀκουγόντουσαν καὶ φωνὲς ἀσυνήθιστες, κάτι χουγιάσματα ἀνθρώπινα, γαυγίσματα σκυλιῶν ἀπανωτὰ κι ἀδιάκοπα καὶ σὲ λίγο ντουφεκιὲς ἀπόμακρες σὰ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος τὸ μεγαλόπρεπο καὶ σὲ λίγο ντουφεκιὲς ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ φυλακίου τῆς φρουρᾶς καὶ χουγιάσματα τῶν εὐζώνων. Κι ἀνάμεσα σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κοντινά, τὰ ξεχωριστὰ οὔρλιασματα τῆς λύκαινας, μέσα ἀπὸ τὸ σιδερένιο κλουβί τῆς κι ἄλλα οὔρλιασματα παρόμοια καὶ μακρυνὰ ἀπ' τὸ δάσος ποῦ σὰ νὰποκρινόντουσαν τῆς λύκαινας τὸ κάλεσμα. Τί εἶτανε λοιπόν. Ἕνα ὀλάκαιρο κοπάδι λύκοι γύρω ἀπ' τὸ παλάτι φερμένο καὶ καλεσμένο ἀπὸ τῆς λύκαινας τὸ οὔρλιασμα. Δυὸ τρία σκυλιὰ τοῦ παλατιοῦ νὰ τρέχουνε κατὰ τὸ δάσος, νὰ κόδονται, νὰ κομματιάζονται στὸ τρέξιμο καὶ στὰ γαυγίσματα καὶ νὰ πισοστρέφουνε ἀφανισμένα, τρομασμένα, σεφνάμενα γιὰ νὰ παραστήσουνε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ τὸ μεγάλο κίντυνο ποῦ τοὺς περιτριγύριζε. Τὰ βασιλόπουλα εἰδοποιημένα τώρα γιὰ τὸ φοβερὸ κακὸ μὲ περίτρομα μάτια νὰ κοιτάζουνε πίσω ἀπ' τὰ ντζάμια τῶν παραθυρῶν καὶ νὰ προσμένουν.

Οἱ εὐζῶνοι τῆς φρουρᾶς ὅλοι μὲ τὰ ντουφέκια στὸ χέρι κατεβήκανε στὸ δρόμο κι ἀρχίσανε ἀμέσως νὰ χουγιάζουνε καὶ νὰ πυροβολοῦνε. Ἕνας σάλπιγχης φυσοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμή του στὴ σάλπιγγα, ποῦ ἄφινε μιὰ στριγγιὰ κι ἄγρια ξωτικοῦ θεριοῦ κραυγὴ κ' ἕνας ἄλλος χτυποῦσε ἕνα μεγάλο τούμ-

πανο ποῦκανε σὰ νὰ μπομπουνίζει. Πρώτη δουλειὰ τῶν εὐζώνων εἶτανε νὰ ντουφεκίσουνε τὴ λύκαινα μέσα στὸ σιδερένιο κλουβί τῆς γιὰ νὰ πάψει τὰδιόκοπος αὐτὸ προσκλητήριο σάλπισμα τῶν λύκων. Ἰσπερὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο μπήκανε στὸ δάσος πάντα πυροβολώντας καὶ χουγιάζοντας.

Πολλὲς φορές μοῦρχεται στὸ νοῦ ἡ εἰκόνα τῆς λύκαινας καὶ τοῦ κοπαδιοῦ τῶν λύκων τοῦ μαζωμένο, γύρω στὸ παλάτι ποῦχε μέσα τὰ βασιλόπουλα, μὲ τὸν πόλεμο ποῦ μᾶς κηρύζανε τώρα τελευτάια μὲ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα. Καὶ σὰ λύκαινα φαντάζει στὸ νοῦ μου ὁ γνωστός γέρος ποῦ γύρω του ἐμάζωσε ἕνα ὀλάκαιρο κοπάδι λύκων καὶ στριφογύρισε μ' αὐτὸ ἕνα ἄλλο παλάτι, τὸ παλάτι τῆς τέχνης μὲ τὰ βασιλόπουλά τῆς. Ἡ καλύτερα γιὰ νὰχω πιὸ σωστὴ τὴν ἀναλογία τῆς παρομοίωσης, σὰ λύκαινα φαντάζει στὸ νοῦ μου μέσα σὲ σιδερένιο κλουβί ποῦ οὔρλιαζε ἀδιάκοπα καὶ προσκαλεῖ τοὺς ἄλλους λύκους, ἡ διάταξη ποῦ μπήκε στὸ νέο μας Σύνταγμα γιὰ τὴ γλώσσα.

Σὰν τοὺς εὐζώνους τῆς φρουρᾶς τοῦ παλατιοῦ ποῦ βγήκανε νὰ κυνηγήσουνε τοὺς λύκους, εἶναι ὅλοι οἱ δημοτικιστάδες, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὸ κυνήγημα κι ὁ πόλεμος ὁ δικὸς μας γιὰ τοὺς λυκανθρώπους νὰ ποῦμε, βασιτάει ἀκόμα καὶ θὰ βαστάξει πολὺ ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ τελειώσει καὶ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ αὐτοὺς πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσει κι ὁ λαὸς ποῦ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ γίνεται ὁ πόλεμος, πρέπει νὰ ξυπνήσει ὁ Ρωμιός, πρὶν νὰ καταντήσῃ τέλειο λυκάλωνο ἢ πολιτεία μας καὶ ἢ πεινωνία μας. Τοὺς λυκανθρώπους ποῦναι ἀνάμεσό μας, χρέος μας νὰ πολεμήσουμε ὅλοι μας καὶ ποῦ δὲ βρίσκονται στὰ ψηλά βουνὰ παρὰ ἀνάμεσό μας. Λύκος γιὰ λύκος νὰ μὴ μείνει.

Σὰς βλέπω σατισμένους καὶ σὰν τρομασμένους ἀπὸ τὰ λόγια μου. Παραξενεύσαστε ποῦ δὲν εἶδατε ὡς τὴν ὥρα κανένα λυκανθρώπο σφαγμένο στοὺς δρόμους νὰ σπαρτάρει. Σὰς μιλάω γιὰ σκότωμα λύκων, δίχως νὰ σὰς μοιράζω ντουφέκια κι ἄρματα. Ντουφέκια κι ἄρματα γιὰ τοὺς λυκανθρώπους μας εἶναι πρόχειρα καὶ δὲν εἶναι ἄλλα παρὰ τάνοιχτά μάτια τοῦ νοῦ, ἢ καταφρόνια μας γιὰ τὰ ντροπιασμένα τοὺς τὰ λόγια καὶ τὰ συκοφαντικά, τὸ βούλωμα τῶν αὐτιῶν μας στὶς σιδηροὺς κι ἐρμηνείες τοὺς, τὸ ξύπνημα τοῦ Ρωμιοῦ τἀληθινὸ, μ' ἕνα λόγο αὐτὸ μονάχα σώνει νὰ σημάνει τὸν τελειωτικὸ τοὺς θάνατο.

ΧΡ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ